

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

August 1936

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavlјati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu naših dobrotnikov in naročnikov berejo afriški škofje in misijonarji vsako leto

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Bodoči zamorski katehisti molijo pred podobo Matere Božje.
  4. stran: Zamorčki prvoobhajanci z znakom častne straže Srea Jezusovega in rožnim vencem nebeške Matere.
-

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Žalostni Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Ledochowski: T. Z. Središče za uslišano prošnjo in se še nadalje priporoča. — H. Š. Skoplje v neki težki zadevi. — E. D. Središče za dobljeno zdravje po opravljenih 13 torkih. — Terezija O. Amerika, najiskrenejša zahvala za uslišano prošnjo v neki važni zadevi. — P. L. Središče, zahvala in prošnja. — F. J. Ljubljana 7, iskrena zahvala za več uslišanih prošenj in se še priporočam. — A. I. Pirčice za dobljeno pomoč. — Č. F. Radmirje za uslišano prošnjo. — V. J. Ljubljana za nujno uslišanje v neki važni zadevi. — E. S. Ribnica za pomoč v neki dušni zadevi in se še priporočam. — H. L. Hoče za zdravje pri živini. — N. N. Šiška, zahvalim se za dobljeno pomoč v neki jako zamotani zadevi. V zahvalo darujem 400 Din za odkup dveh sužnjev in 100 Din kot botrinski dar zamorčku »Antone«.

Spomin na umrle.

† Msgr. Guichard, ap. vikar v misijonu Brazzaville. — Preč. misijonar o. Favière. — Preč. misijonar o. Vedrines. — Preč. g. Michael Zevnik, župnik v p., Krañj. — Marija Rakun, Rečica v Sav. dolini. Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Priporočamo.

Gospodičnam in mladenkam, ki ljubijo misijone in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, priporočamo knjižico: »**Poklie pomožne misijonarke za Afriko.**«

Cena Din 4.50. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

te

Katehist Paskal s kristjani, katere je pripravil na sveti krst.

Paskal, pomočnik misijonarjev.

Poroča sestra Tarzila iz reda sv. Križa, Basutolandija.

Božje njive v Basutolandiji lepo zore. Goreči apostoli so sejali božje seme z velikim trudom in ob mnogih žrtvah. Deset let ni bilo vidnega sadu. Zdaj pa so se pokazali sadovi in dozoreli za žetev. Seveda bodo drugi želi, a vi, ki ste sejali, se veselite v nebesih in blagoslovite svoje naslednike.

Toda premalo je delavcev. Duše zdihujejo po duhovnikih, ki jih ni; zato morajo laiki postati apostoli. Na vseh zunanjih postajah imajo misijonarji svoje učitelje in katehiste, ki podpirajo duhovnika pri njegovem dušnopastirskem poslu. Eden izmed takih apostolov je Paskal. Več let

je bival v misijonu, preskrbljen s hrano in obleko. V šoli se je marljivo učil. Ni bil posebno talentiran, a zato tem bolj priden in vztrajen. Medtem ko so se drugi ob nedeljah igrali, je on v šolski sobi sedel, sklonjen nad računico ali slovnico. Počitnice bi bil lahko preživel doma, pa je rajši ostal in se učil. Če je šel domov, je prišel par tednov poprej nazaj, da je izdelal naloge in računске vaje. Bil je zgleden in kakor angel varuh med součenci. Zato je pa tudi izkušnjo dobro napravil, čeprav to ni malenkost za kodroglave Bazuto. Takoj so ga nastavili za učitelja in katehista na novi šoli v Tsela, ki je tri dni hoda daleč od našega misijona. Tu je bil kakor riba v vodi. Razlagal je krščanski nauk in je tudi »pridigal«; tako mi je nekoč ves navdušen dopovedoval. V vasi so bili sami pogani. Trudil se je, da bi jih čim več pridobil za sv. vero. In res: ni bilo nedelje, da ne bi bil pripeljal seboj peščico ljudi, ki so prišli, da bi se vpisali kot katehumeni. V teku poldruega leta je pripeljal kakih 100 izgubljenih ovac v hlev Kristusov. Na sliki ga vidite sredi svojih gojencev neke zamorske vasi.

Bog daj blagoslova še naprej temu laškemu apostolu. Duh božji naj vzbudi še novih duš, ki bodo pomagale širiti božje kraljestvo tako vneto kot ta naš Paskal.

Najbednejši med bednimi,

to so moji katehisti, ki jih je 57 po številu. Tako piše p. Jakob s iz misijona sv. Antona Njukom v Kamerunu. Drugi ljudje morejo iti po svojih opravkih, katehist pa mora ostati na mestu, večkrat daleč od svojega doma, da nadzoruje svoje katehumene in kristjane. Misijon ga pa more le slabo plačati. Zadnjih šest mesecev so dobili od misijona 162 šilingov, tako da na posameznega ni prišlo niti tri šilinge. In to za dobo šestih mesecev. Prav zdaj jih oblast terja za davke, in ker sami ne morejo plačati, mora to misijon storiti. Upam, da ne boste pozabili mojih zvestih pomočnikov, in da se bo dobilo dobrotnikov, ki bodo katerega adoptirali. (Stroški za vzdrževanje enega katehista znašajo letno 1200 Din ali mesečno 100 Din.)

Kdor apostola podpira, bo deležen plačila apostola!

Naši pomočniki pri vzgoji zamorčkov.

Poroča p. Cromer iz kongregacije Sv. Duha, misijonar v vikarijatu Kilimandžaro.

Kakor drugod, tako je tudi po misijonih našim misijonarjem prva skrb, kako otroke dobro vzgojiti. Zato vedno prosimo za podporo našim katehistom, da bi jih mogli vedno več imeti. Ker katehisti so res izvrstni vzgojitelji afriške mladine. Človek jih mora kar občudovati, tako so trdni v veri, vneti in požrtvovalni. Pri tem so silno slabo plačani, tako da imena vredno ni, kar za svoj trud prejmejo. Zato pa morajo v svojem prostem času imeti kako opravilo, da si služijo svoj kruh.

Katehist uči otroke brati, pisati, peti. Uči jih molitvic in jih navaja k ljubezni do Boga. On je pravi apostol, ki je najbolj vesel takrat, kadar more misijonarju predstaviti čim več katehumenov, ali pa če mu more sporočiti, koliko umirajočih je krstil. Naši katehisti so samo v okraju Kibošo v enem letu v sili krstili 154 oseb.

Niso pa katehisti edini, ki nam vzgajajo krščanski rod. V naše šole hodi na tisoče otrok krščanskih staršev, ki so bili takoj po rojstvu krščeni. Večinoma pridejo v šolo v 6. ali 8. letu, kakor so že telesno godni. V teh letih pa so se otroci že navzeli manjših napak, a tudi lepih lastnosti. Nekateri že dobro znajo jutranje in večerne molitvice in molitve pred jedjo in po jedi. Drugi pa se ne znajo niti pokrižati. Odkod ta razlika? Po materi, ki nekatere svoje vzgojne dolžnosti vestno izpolnjujejo, druge ne. Srečni so, ki imajo dobro krščansko mater. Tudi misijonar je takih mater vesel; za vso okolico so velikega pomena. O, ko bi vsaka mati svojega otroka v nežni mladosti naučila lepo ročice sklepati k molitvi in moliti in ljubiti Boga: Koliko boljši bi bili ljudje!

Zato pa porabimo vsako priliko, da poučujemo mlade matere v njih stanovskih dolžnostih in jih zbiramo v društvu sv. Ane. Pred poroko jih zlasti poučimo o zakonu in o njih dolžnosti, da bodo svoje otroke, ki jih jim bo Bog dal, lepo varovale, navajale k bogoljubnemu življenju in jih tako v nebesa pripeljale. Bog da svoj blagoslov in tako vzgojimo iz teh zamorskih deklic, ki so bile nekoč prodane v zakon za nekaj dinarjev, da so sedaj prav dobre matere, ki svoje otroke ljubijo in prav vzgajajo. Lepo jih je videti, ko pridejo v cerkev in svojega najmlajšega otroka kar na hrbtu prineso, drugega pa, ki je star 2 ali 3 leta, vodijo za roko.

Dva misijona, ki mnogo obetata.

P. Bernard Alfonz, iz kongregacije sv. Duha, piše iz svoje domovine, kjer biva na oddihu:

Štirinajst let sem deloval kot misijonar v Kamerunu in sem ustanovil tam misijonski postaji Somo in Bafia. Zdaj pa me je prisilila bolehnost, da sem šel v domovino. Omenjena misijona sem ustanovil zlasti kot branik proti izlamu, ki od severa vedno dalje prodira. Že 10 let se mu uspešno ustavljata in povrh še dvem krivoverskim sektam. Zamorci se oklepajo le bolj katoliške vere. Žal, da nimamo dosti misijonarjev. Mlajši duhovniki zelo uspešno delujejo; zato so pa tudi sadovi lepi, ako se pomisli, da je bil ta kraj do pred kratkim še poganski, zdaj pa je tu že 15 tisoč kristjanov.

Manjka nam denarja. V obeh misijonih je približno 100 ali 120 katehistov, ki bi morali dobivati po 5 frankov mesečne plače. Učitelji dobivajo 30 do 40 frankov. Zaradi krize domačini ne zmorejo več svojega kulturnega davka, zato je naša blagajna vedno prazna in komaj sproti plačujemo učitelje.

Zdaj bi morali pa še zidati, ker so naša poslopja zidana iz zelo slabe opeke in pokrita kar s slamo. V Somo je še nekaj trdnejših poslopij, toda za sestre tu še ni stanovanjske hiše, cerkev je pa šele komaj meter od tal zidana. Delo stoji, ker ni denarja.

Bafia je 70 km dalje in ima neke vrste poslopje, podobno skladišču. Tu stanuje moj naslednik in še en brat. Piše mi, da zaradi pomanjkanja denarja še ni misliti na kako izboljšanje.

Pa navzlic revščini duhovno življenje lepo napreduje. To nam da poguma, da se ne brigamo za to, da si z nečloveškim trudom in zaradi pomanjkanja kopljemo prezgodnji grob.

Gotovo ste vajeni sličnih poročil; toda prepričani bodite, da je tu revščina in pomanjkanje tako veliko, da večje biti ne more.

Letni pregled delovanja v apostolskem vikariatu Nyassa.

Poroča škof Guillaume od Belih očetov in apostolski vikar. Ob koncu piše:

»Ker sem slabotnega zdravja, sem prosil, naj me razbremene; saj sem 75 let star in že 52 let misijonar. Vendar

je moja srčna želja, da svoja leta preživim v misijonu Nyassa, ker sem bil priča, kako je ta misijon nastal in se razvijal. Prepričan sem tudi, da bodo ti prvi kristjani goreče molili za svojega prvega škofa še po njegovi smrti.«

Prilagamo še dostavek p. Paradiša, želeč, da Bog še dolgo ohrani prvega škofa v zgled in posnemo mladih misijonarjev.

Naše apostolsko delo je imelo to leto več uspeha ko prejšnja leta. Med letom je bilo podeljenih 6162 krstov.

Naše prve štiri zamorske redovnice.

Naš mali časopis »Katolik« izhaja šele eno leto, a je daleč naokrog poznan. Izhaja vsak mesec. Poleg tega lista je mala tiskarna v Bembeke natisnila 60 tisoč izvodov knjig razne vsebine tako poceni, da si jih more omisliti celo najrevnejši človek.

Vikariat Nyassa ima sedaj 10 bogoslovcev. Trije so prišli to leto iz malega semenišča. Bivajo v velikem semenišču v Kipalapala, kjer se izobrazujejo dijaki od petih vikariatov. Dva najstarejša sta začasno pri nas, ker morata prebiti leto preizkušnje, preden bosta posvečena. V malem semenišču v Kasina pa je 74 gojencev.

Štiri prve novinke domačinke, duhovne hčere Marije Terezije Ledóchowske bodo 8. decembra napravile slovesne obljube. Takoj potem bodo stopile na njih mesto štiri nove postulantinje in morebiti še par drugih, ki so zaprosile za sprejem. V Minga smo odprli novo hišo za bele sestre. Notri je internat za deklice, bolnišnica, ki je zelo na dobrem glasu, in lekarna za uboge. Tudi v Bembeke bo kmalu ustanovljen internat za deklice. Taki zavodi so neobhodno potrebni za dobro vzgojo deklic in za naraščaj. Mislimo napraviti tudi zavod za izprašane učiteljice. Kot take bodo nastopile prve štiri hčere Marije Terezije.

Naši katehisti so v sili krstili nad 200 ljudi in 50 novih središč za verski pouk so ustanovili. Sedaj poučujejo 21.218 otrok in mladih ljudi. V teku treh let je 75 izmed katehistov napravilo izkušnjo za učitelje z odličnim uspehom.

Zadnji dve leti ljudstvo zelo mnogoštevilno pristopa k naši veri. Morali bomo ustanoviti novo zunanjo postajo in dobiti novih misijonarjev, ker so cerkve prenapolnjene. Da bi le imeli potrebnih sredstev za to!

Posebno je treba skrbeti za gobave, ker se ta grozna bolezen zelo hitro razširja zlasti po vročih morskih obalah in v dolini Loangue. Baje je tretjina vsega prebivalstva teh okrajev okužena. Misijonarji in sestre store kar morejo za te uboge bolnike; skoraj si ne privoščijo oddiha. Dva izmed patrov sta nevarno zbolela in sta se morala vrniti v Evropo.

Kako priti do dobre pitne vode:

to je v južnozahodni Afriki težko vprašanje, zlasti tam, kjer le redko dežuje. Vaša Klaverjeva družba je že ponekod pomagala napraviti turbine na veter, ki dvigajo vodo iz niže ležečih krajev. P. Ivan Cetelj se obrača za pomoč v slični potrebi za svoj novi misijon Houms-River. Takole opisuje sestra Luiza Jozefa Nysman tamošnje razmere:

Najbolj vroči meseci so tu november, december, januar in februar. Ta čas zelo trpimo. V vrtu se ne da nič pridelati, ker sonce sproti vse požge. Često si želim krompirja, kakršnega doma svinjam pokladajo; bi vsaj imela kaj v lonec dejati. Ne preostaja nam drugega kot potrpeti in svoje trpljenje darovati za duše, za katerih rešitev nas je božja Previdnost semkaj poslala. Saj je izmed največjih milosti ta, da moremo biti misijonarke. Misel, da sem na

tistem mestu, kot me Bog imeti hoče, mi je vselej v največjo tolažbo. Brez turbine in brez pitne vode bo tu življenje zelo težko. Ko bi imeli vodo, bi mogli posaditi žito in sočivje in bi bilo kruha za hišo in reveže v okolici. Kdo nam hoče pomagati?

Zamorske sirote z izdolbenimi bučami na glavi gredo v spremstvu misijonske sestre po vodo.

Prenapolnjene bolnišnice.

P. Odo Braun, benediktinec iz Mango v Vzhodni Afriki piše:

Prisrčna hvala in Bog plačaj za to, kar ste poslali za naše bolnišnice. Vse je prišlo nepoškodovano. To so zelo porabljive stvari in smo jih bili veseli jaz in sestre.

Vedite, da smo drugo bolnišnico zdaj tudi dozidali tako, da moremo sprejeti do 54 bolnikov. Večinoma sta obe hiši napolnjeni. Zgodilo se je, da je obenem ležalo 70 bolnikov; seveda je bila »postelja« v vsakem kotu. Zamorci imajo veliko zaupanje do sester. Zdaj imamo dve strežniški sestri, ker ena ni zadostovala. Danes bi potrebovali tri. Zlasti matere z otroki se zglašajo, ker tukaj je

umrljivost otrok zelo velika. Odkar pa so sestre tu, so otroci mnogo bolj zdravi. Na vrsto pridejo skoro vse tropične bolezni.

Nedavno so pripeljali moža, ki ga je bil lev napadel in ga zelo zdelal tako, da ni gotovo, ali ga bomo mogli rešiti. Rane od divjih zveri se ne zacelijo rade. Večinoma ljudje izgube dosti krvi, zato nimajo več tiste odpornosti, ki je potrebna za zdravljenje. Sestre se zelo prizadevajo, da bi moža rešile. Je mlad mož pri tridesetih letih in ima pet krščansko vzgojenih otrok. Mož sam je še pogan in zelo želi krščen biti. Ve, da je v nevarnosti, zato ne bi rad umrl brez sv. krsta. Ako bo resna nevarnost ga bom krstil.

Sedaj boli, pa bo potem bolje.

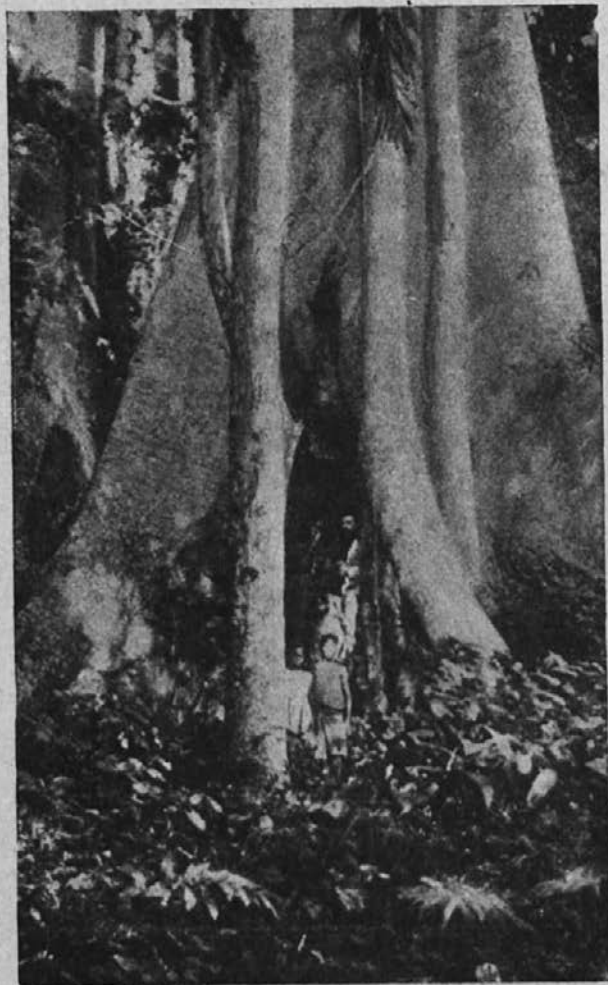
Zdaj moremo mnogo storiti za zamorce; seveda stroške imamo, ker zdravila so zelo draga. Ako smem upati na vašo pomoč še za naprej, mi bo s tem vzeto mnogo skrbi. Prosim, pošljite nam zopet kaj podobnega. Molili bomo za vas. Zdaj imamo vsak dan majniško pobožnost za dobrotnike; prihodnji mesec pa bomo začeli pobožnost do presy. Srca tudi za dobrotnike. Povejte vsem dobrotnikom, da goreče zanje molimo. To je vse, kar moremo storiti, a to storimo radi.

Potovanje v Bugoje.

Po poročilu škofa Classe, iz družbe Belih očetov.

Afriške karavane so si po večini vse podobne. Vedno ista enolična, dolga vrsta nosačev, ki enakomernih, počasnih korakov prehodijo štiri kilometre na uro. Tako potujejo neutrudno naprej po ozkih pešpotih, vijočih se čez

Ogromno drevo v Afriki, čigar deblo služi zamorcem za bivališče. Na sliki vidimo zamorčke, ki so pravkar prišli iz drevesa.

hribe in po strmih pobočjih, pa zopet v tisoč ovinkih po razsežnih planjavah, skozi močvirja in med visoko travo.

Pred odhodom vlada vsevprek velika živahnost in dobra volja. Od vseh strani se razlega smeh in krik. Toda čim više se dviga sonce, pošiljajoč svoje pekoče žarke na že itak razgreto zemljo, tem težja postajajo bremena in zato polagoma utihne veseli vrisk in petje. Končno je slišati le še poglasne speve domačih pesmi. Kmalu obmolkne vse; slišijo se le težke stopinje, glasovi črička v travi, škripanje zabojev in tuintam klicanje kakega zaostalega nosača, ki s svojim vpitjem sam sebi dela pogum, hiteč za svojimi tovariši. Zvečer, ko se utaborimo, se jeziki zopet razvežejo. Bazui si prižgejo svoje pipice in Kvazukumi, sedeč v skupinah okrog ognja, pojo po cele ure svoje tuje, a blagglasne pesmi, kot da je izginila vsa utrujenost.

Izvirki reke Nila.

Čez nekaj ur truda polnega hoda dospemo do reke Kagera, čez katero se v prav primitivnem čolnu polagoma prepeljemo na drugo stran ter potujemo dalje v smeri proti reki Akanyaron, kamor dospemo šele drugi dan.

Akanyaron in Kavaruge sta največji reki kraljestva Ruanda. Obe izvirata dobre tri dni hoda od tod zahodno od Izavi ob enem in istem gorovju. Akanyaron teče naglo med dvema papirusovima gozdoma.

Utaborili smo se ob njegovem obrežju ter skrbi polnega obraza motrili deroče valove. »Bomo li srečno dospeli na drugo stran?« smo se vznemirjeni vprašali. »Čez navadni prehod danes ne bo mogoče,« pravi vodja karavane. »Voda je pregloboka. Znano pa mi je drugo mesto, kjer je reka precej široka. Tam jo bo lažje prebrestiti, ker sega voda možem kvečjemu do pasu.« V suhem, poletnem času priti čez reko ni tako težavno. Skozi grmovje papirusa in visoke trave je lahko napraviti gaz, po kateri se, brodeč sicer čez umazane močvirne mlakuže in spotikajoč ob korenine, vendar srečno dospe do prehoda. Toda sedaj ob deževnem času je slika čisto drugačna. Visokonarasla reka je preplavila celo dolino, ki izgleda kot veliko jezero, na čigar površju se zibljejo šopi bujnega cvetja vodnih cvetic; a dno preprega cela mreža korenin in raznih ovijalk, podobno lianam v pragozdih, katere enako naštetim zankam prete upropastiti ubogega popotnika. Pa misijonar se ne ustraši nobene zapreke. Zato se drugo jutro navsezgodaj pogumno napravimo na pot skozi grmičje papirusa. Previdno sto-

pamo, ali bolje rečeno, skačemo od korenine do korenine v vednem strahu, da si v kalni vodi ne zmočimo in umažemo belih talarjev, v nemalo zabavo našim nosačem, katerim njih kratki pasovi okrog ledja ne delajo nobene skrbi in težave.

Toda joj! Kmalu ne najdemo nobenega suhega mesta več in zato smo primorani vdati se v nemilo usodo. Privzdignemo torej talarje, a tudi voda vedno bolj narašča. Kmalu smo do pasu v vodi. Trudoma nadaljujemo svojo pot, neprestano se zapletujoč v korenine in rastline pod vodo. Uboga naša obleka! — Sonce se dviga iznad obzorja; torej potujemo že dve uri in bredemo vedno globokeje v vodo. Vendar pogum velja! Naenkrat pa vsi kot na povelje obstanemo. Dospeli smo do pravega obrežja reke. Vprašujoč se pogledamo in vsakemu se bere na obrazu skrb in zadrega. Kaj storiti?

Prehod čez reko.

Dolgo časa premišljujemo in se posvetujemo, kako priti iz kritičnega položaja. Končno se posreči enemu naših nosačev iztakniti nekje dva revna čolna, s katerima bi se mogli prepeljati na drugo stran. Toda v vsakem je bilo prostora komaj za dva tovara in enega moža. Vseh skupaj pa nas je bilo nad sto oseb. Razen tega je še v enega izmed čolnov od vseh strani lila voda.

Čudna, nenavadna karavana! V vodi ni videti drugega kot črne glave in roke nosačev, ki drže svoja bremena kolikor mogoče visoko, boječ se, da se ne bi pokvarilo blago, ki za te kraje pomenja celo premoženje. Oni, ki še čakajo na čoln, se kratkočasijo s tem, da mečejo v vodo, kar jim pač pride pod roke, veseleč se, ako voda prav visoko pljuska na vse strani. Veliki otroci! Od časa do časa priplavajo mimo nas celi otoki, ki jih skušajo ustaviti, zroč nato za njimi, dokler jim ne izginejo izpred oči. Najbolj živahno pa pozdravljajo vselej vračajoče se čolne. Ubogi stari čolni! Pogumno prihajajo in odhajajo, četudi so potniki v vedni nevarnosti, da se s tovari vred prevrnejo. Kaj zato. Vselej, ko se kateri čolnov vrne, se naši ljudje suvajo in prepirajo, kdo bo prej prišel na vrsto. Vsak hoče biti prvi in vsak iz drugega vzroka. Ta pravi, da je blago v njegovem zaboju dragocenejše, drugi se sklicuje, da je bil vojak in ima torej prednost, tretji zopet trdi kaj drugega.

Ko dospemo vsi na drugo stran, se začne znova boj z blatom in čez korenine. Pa kakor je vsega enkrat konec,

tako tudi tega močvirja. In tako je začetek naše karavane proti poldnevu dospel na suho, poslednji pa šele okrog pete ure popoldne. In vendar smo že ob sedmi uri zjutraj nastopili truda polno pot.

Komaj smo postavili šotore in se nekoliko oddahnili, kar nas zaloti strahovita nevihta. Oprimemo se šotorovih vrvi in drogov, a vse zaman! Vihar izruje vse, in naenkrat smo zopet vsi v blatu in vodi. Tolažimo se s tem, da se bomo jutri že oddahnili v misijonu presv. Srca v Izavi. Pa, o joj! Nismo računali s slabim vremenom. Sončni žarki niso bili v stanu prepoditi gostih oblakov; mrzli, gosti dež prši neprestano in obtežuje potovanje po opolzkkih, ilnatih tleh. Tako smo dospeli cel dan pozneje na določeno mesto.

Misijonska postaja v svojem začetku.

Z bližnjih visočin, ki obdajajo Kitu jezero, se nudi gledalcu čaroben prizor. Koder zre oko, povsod mični zalivi, obdani od prijaznih gričev, z mnogoštevilnimi med mogočnim figovim drevjem skritimi vasmi. Tu in tam mole iz vode majhni, deloma skalnati, deloma z zelenjem pokriti otoki. Iz daljave nas pozdravljajo visoki vrhovi velikega otoka Kuijni. Ob Kivu se razprostira Bugoje. Torej smo na cilju. Toda do cvetočega misijona je še daleč. Vsak začetek je težak, poln skrbi in truda.

Predvsem treba poiskati pripravnega prostora z zdravo lego v bližini kakega studenca ali izvira. Šele nato je mogoče misliti na obdelovanje zemlje in stavbo misijonskega poslopja. V začetku obstoji misijonska postaja iz dveh šotorov. Toda kmalu že se dvigata iz tal majhna koča in kapela, seveda začasno iz trstja in slame, pač v revščini prava podoba betlehemskega hlevca. Vendar koliko veselje za misijonarja, ko more v svoji prvi kapeli opraviti najsvetejšo daritev! Misijonar je vse obenem: mizar, zidar, tesar itd. Nič mu ni pretežavno, da le pridobi duše za Boga.

Minulo je šest mesecev od našega prihoda. Hočete nas li, dragi čitatelji, nekoliko obiskati na našem hribu Nyundo, da se sami prepričate o našem napredku. Sicer je še vse prav skromno, vendar z božjo pomočjo in blagoslovom delamo neutrudno in z vidnim uspehom. Prostorna koča nam služi za šolo. To je začetna akademija naših učenjakov v Bugoje. Slišite in vidite jih lahko, kako se trudijo, prilastiti si skrivnost abecede, kako skušajo posnemati, kar jim narekuje učitelj. Nekateri poslušajo z zaprtimi očmi, da bi jih nič ne motilo in bi si lažje zapomnili; drugi se ozirajo

na vse strani, samo ne na šolsko desko, in ti so največji kričači. Ako jih kdo začne izpraševati, tedaj se pokaže, kako bojaželjni so naši črnčki: »To je *d*«, vpije eden. — »Ne, to je *p*«, kriči drugi. — »Kaj še, to je *b*, ki moli roko kvišku«, zatrjujejo ostali. In svoje prepričanje vsiljujejo drug drugemu s krepkimi sunki in udarci; oni pa, ki so preblizu svojega tovariša, si nagajajo s ščipanjem in dreganjem s komolci. Toda ko vstopi misijonar, potihne na mah ves krik in vik in nobeden naših malih divjakov se ne upa niti ganiti, ne oglasiti. Otroci so pač povsod otroci in taki prizori me živahno spominjajo davnih minulih časov! — Zlasti za veronauk je večina mojih učencev zelo dovzetna. Nedavno mi je rekel eden izmed njih. »Prebivalci Bugoje še ne poznajo Boga; toda mi ga sedaj poznamo in ga hočemo ljubiti in priti k njemu v nebesa.«

(Konec prih.)

Kratka misijonska poročila.

P. Franc Mazzieri, konventual v Severni Rhodeziji. Pretekli teden sem dobil harmonij, ki ga je Vaša družba poslala. Včeraj, ko je bila nedelja Kristusa Kralja, smo ga prvič rabili v naši cerkvi, ki je posvečena Kristusu Kralju. Ne morem se Vam z besedo zadosti zahvaliti za ta izredni dar; božji Zveličar naj Vam in Vašim dobrotnikom tisočero povrne. V ta namen bomo mi in naši kristjani goreče molili. Delo, ki nam ga je Previdnost božja odkazala, je zelo težavno, vendar hvala Bogu in dobrim ljudem, ki nas podpirajo; imamo tudi lepe uspehe. Še za nekaj bi Vas prosil: ali bi mi mogli poslati nekaj rožnih vencev? Naši domači kristjani nosijo rožni venec dan in noč pri sebi okrog vratu; zato pa, ako molek ni trden, se kmalu razsuje. Tudi prosim, dodajte še par klešč, ki so pripravne za vezanje rožnih vencev, ker tukaj takega orodja ne prodajajo. Zamorci prihajajo vsak dan z raztrganimi molki in tožijo, da ne morejo več moliti. Če boste pa še nekaj žice priložili za ta namen, Vam bom še posebno hvaležen.

Sestra M. Gebharda, od Dragocene Krvi, misijon sv. Patrika, Umtata. Ravnokar sem prejela Vaš dar. Tisočera zahvala Vam in lju bim dobrotnikom. Takoj smo kupili dva konja, da bosta imeli katehistinja in njena spremljevalka lepšo pot. Dozdaj sta morali dan na dan po 2 do 4 ure potovati peš na razna katehistovska mesta po službenem opravku. Zdaj bosta hitreje na mestu in to se bo poznalo na ljudeh, ki se bodo prej navdušili za življenje po veri. Zadnje dni se je zgledalo 200 katehumenov, posebno poganov. Upamó, da bo v Transkeji kmalu prav živahno versko življenje.

Mšgr. Diss, apostol. prefekt v Korhogo (Slonova obal). Misijon ustanoviti v krajih, kjer ga daleč naokrog ni, je vedno težko. Tako je bilo tudi z misijonom v Tanda. In še sedaj imamo križe in težave z njim; pa saj to je znamenje, da je naše delo Bogu ljubo. Imel sem pri sebi zelo vnetega brata, doma je bil iz Svice. Zbolel mi je in poslati sem ga moral v bolnišnico v Ahidijan. Zdravnik mu je odsve-toval, da bi se vrnil sem nazaj.

Mladi pater, ki je sedaj na njegovem mestu, tudi ni posebno trdnega zdravja. Že več časa je bolehal, pred tremi dnevi je pa kar legel. Tako sem naenkrat sam in storim pač, kolikor mi moja leta dopuste. K sreči sem takega temperamenta, da ne izgubim zlepa poguma in dobre volje.

Odloki sv. kongregacije de Propaganda: Apostolska prefektura Kroonstad je postala vikariat; dosedanji prefekt msgr. Klerlein je bil imenovan za apostolskega vikarja.

»Če vidim le dobro voljo, se ne dam ustrašiti po revščini, ki jo morda najdem. Kjer je dobra volja, morem delovati. Saj gre moja ljubezen za tem, da vso to revščino poižije. In čim bolj je taka duša revna, pa ponižna in skesana, tem več veselja mi napravlja, ker mi daje več prilike, da delujem kot Zveličar.«

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.)

Bolehala sem dve leti za sklepnim vnetjem desnega kolena tako, da dalj časa nisem stopila na nogo in sploh nisem mogla iz sobe. Zdravila sem se, pa brez uspeha, tako da sem že obupavala. Pa mi je neka gospa svetovala, naj se obrnem na Marijo Terezijo Ledochowsko in jo prosim pomoči. Po njenem nasvetu sem se zaobljubila, da bom skupno s sestro dala za odkup dveh zamorčkov. In glej čudo — moja noga je postajala od dne do dne boljša, tako da sem v teku enega meseca popolnoma lahko hodila brez palice, kar poprej že dve leti nisem mogla. In sem v teku enega meseca zopet nastopila svojo službo,

v kateri moram celih osem ur stati. — Prepričana sem, da mi je to milost izprosila služabnica božja Marija Terezija Ledochowska, za kar se ji najpristrčneje zahvaljujem ter še nadalje v vseh zadevah priporočam.
Angela Gradišnik, H. Maribor.

Iskreno se zahvalim služabnici božji za pomoč v bolezni.

R. L., Ljubljana.

V zelo mučni zadevi smo bili, pa smo se priporočili Mariji Tereziji za pomoč. In ona nas je ugodno rešila iz hude denarne zadeve. Pristrčna ji hvala.

G. D., Ljubljana.

Najpristrčnejša zahvala Mariji Tereziji za srečno prestano operacijo moje hčerke. V zahvalo pošiljam obljubeni dar za krst zamorske deklice.

R. A., Vadarci.

Tisočera zahvala služabnici božji za uslišano prošnjo in jo prosim še v neki drugi zadevi za pomoč. Marija Terezija, ne pozabi me!

A. F., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za vse milosti, prejete na njeno priprošnjo.

E. P., Ribnica.

Imela sem hude bolečine po vsem životu, pa sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in mi je pomagala, zdravje se je vidno boljšalo. Pristrčno se ji zahvalim in prosim javne objave v »Odmevu«.

F. Pajk, Amerika.

Pristrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje.

J. K., Kranj.

Dolžnost me veže, da se javno in najiskreneje zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje sinu in vnuku ter se ji še nadalje priporočam. Prosim objave v »Odmevu«.

I. B., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

O. M., Škofja Loka.

Iskreno se zahvalim veliki priprošnjici pri Bogu, Mariji Tereziji Ledochowski, da mi je izprosila popolno ozdravljenje v nevarni bolezi. Vsakemu priporočam, da se v svojih zadevah zateče k njej.

M. M., Župeča vas.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost.

M. O., Škofja Loka.

Naznanjam vam, da sem bila tudi jaz tako srečna, da sem bila uslišana na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. Tisočkrat ji najpristrčnejša hvala. O, da bi bila že skoraj povišana do časti oltarjev. Mamico zamorčkov prosimo še nadalje pomoči v neki silno mučni in važni zadevi. Ako nas bo uslišala, kar tudi upamo, obljubimo dar za njene zamorske misijone. Fr. in Marija Majhenc.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje.

K. Ž., Majšperk.

Pristrčna zahvala Mariji Tereziji Ledochowski za uslišanje neke prošnje.

E. F., Amerika.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam.

O. J., Brezje.

Večkrat sem se že zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji v težkih zadevah in me je vedno uslišala, za kar se ji pristrčno zahvalim.

Tudi sedaj jo prosim pomoči v neki važni družinski zadevi. Prosim javne objave.
I. K., Ljubljana.

Dolžnost me veže, da se prav iz srca zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost in pošljem v zahvalo botrinski dar zamorčku, ki naj se krsti na ime »Jožef«.
Z. K., Koprivnica.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za srečen izid nižjega tečajnega izpita.
K. I., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost.
K. Z., Martinja vas.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za dobro izdelan izpit ter se ji še nadalje priporočam. Prosim javne objave.
Rudolf T., Štajersko.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za srečen izid v neki važni zadevi.
M. P., Pilštanj.

Moj otrok je padel iz otroškega vozička in se je pri tem močno ugriznil v jezik. Vsa prestrašena sem zaklicala Marijo Terezijo na pomoč. Preden je prišel zdravnik, je bilo že nekoliko bolje, vendar jesti otrok še nič ni mogel. Zdravnik je odločil, da bo treba rano zašiti. To je tudi storil še isti večer. Zjutraj je deklica zahtevala, naj ji damo jesti; in res je jedla brez bolečine, ko da se ni bilo nič zgodilo. Ko je zdravnik prišel, je videl, da je rana popolnoma zaceljena, niti poznalo se ni, kje je bila koža raztrgana. — Pa je ista deklica zbolela tako, da je ležala v vročici in nič ni jedla. Nismo vedeli, kaj ji je. Zdravnik ji je predpisal zdravilo, toda otroku ni odleglo. Zopet sem se obrnila v molitvi do blage pokojnice in bilo mi je, ko da mi ona velevala, naj otroku ne dajemo nikakih zdravil več. Res jih nismo. Po treh dneh je deklica želela jesti, bolezen se je stalno boljšala. Po 14 dneh je bila hčerka popolnoma zdrava.
Hvaležna mati.

Prisrčna zahvala pokojni grofici Ledochowski za pomoč pri živini. Grozna svinjska kuga je razsajala v našem kraju. Pa sem se Mariji Tereziji iskreno priporočila v tej stiski in vse živali so mi ostale zdrave. Še enkrat se ji zahvalim za to in za več drugih nam izkazanih dobrot.
Neimenovana.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo:
M. J. Škofja Loka v neki silni stiski in bridkosti, obljubi javno zahvalo, če bo prošnja uslišana. — J. Z. Grahovca za zdravje na očeh. — A. Hafner, Amerika, v več težkih zadevah. — M. R., Amerika, v težkih družinskih zadevah. — C. A. S. Duplex za srečen izpit. — M. M. Stari trg v veliki stiski. — A. Š. Gradac v neki važni zadevi. Ako bo prošnja uslišana, obljubim javno zahvalo in dar za misijone ter postanem dosmrtna naročnica »Odmeva«.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
Dne 24. avgusta, god sv. apostola Jerneja.

Velike skrbi

tarejo afriške misijonarje, ker jim manjka sredstev za vzdrževanje in prehrano

črni katehistov.

Katehist je desna roka misijonarja. Kar pogosto misijonar ne zmore, to izvrši zamorski katehet. Hodi od vasi do vasi, iz kraja v kraj in poučuje zamorce ter jih pripravlja na sv. krst. Bolnike, starčke in otroke v smrtni nevarnosti tudi krsti. Domačin katehist pozna običaje in jezik zamorcev, zato jih tem laže pridobi za sv. vero.

Nadvse nujna in važna je torej podpora črnih katehistov. Komur dovolijo sredstva, svetujemo, da **posinovi** takega zamorskega katehista. Vzdržnina za to znaša mesečno Din 100.— ali letno Din 1200.—.

Apostolsko plačilo bo prejel, kdor podpira apostola. — Darove v ta namen prosimo pošiljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Metelkova ulica 1.**

Neobhodno potrebna knjiga

za duhovnike, bogoslovce, akademike in sploh za vse misijonske prijatelje je:

Le repertoire africain. Traité de missiologie pratique.

Knjigo je spisal p. Henri Dubois D. J., bivši misijonar v Afriki in tajnik »Konference katoliških misijonov v Afriki«. Izdala je knjigo Družba sv. Petra Klaverja, vel. oktava, 400 str. Cena Din 20.—.

Knjiga obravnava aktualna misijonska vprašanja, kar se tiče Afrike, in je zakladnica za razna misijonska predavanja. Misijonski škofje in misijonarji so bili takoj iz početka zanjo navdušeni in so jo vsestransko priporočili vernikom.

»Dragocena knjiga, odgovor na najbolj važna vprašanja in črpa iz zanesljivih virov« — piše škof Stoppani, bivši apostol. vikar v Bahr-el-Chazal.

»Kot profesor dogmatike se kar čudim, kako je to delo vsebinsko pomembno, bogato in zajemljivo. Družba sv. Petra Klaverja, ki je to knjigo izdala, je s tem afriškim misijonom silno koristila, pa tudi drugim, ki našo sv. Cerkev ljubijo in želijo, da se širi sv. vera.« Tako piše p. Gigon C. P., rektor univerze v Freiburgu v Švici.

»Vsak, ki se zanima za misijone v Afriki, bo našel v tej knjigi v jedrnatih in temeljnih oblikah vse, kar mu je treba vedeti, ko proučuje poganske misijone v Afriki. Po vsej pravici hvalijo in priporočajo to knjigo visoki cerkveni dostojanstveniki.« Tako rektor Albert Drexel v Innsbrucku.

Kdor želi knjigo naročiti, naj se obrne na Družbo sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

